

„Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!“

Nechodíme po ulici spoře oděni. Neříkáme každému na potkání, kdo jsme, kde bydlíme, jaké je naše telefonní číslo, či co máme v plánu o víkendu. Nezdravíme a nenazýváme každého z okolí „přítelem“.

Ve skutečném světě nám to připadá jako něco nepředstavitelného. Ve světě sociálních sítí jsou tyto věci považovány za úplně běžné, pro někoho až nezbytné. Přitom původní myšlenka, možnost vytvoření a udržování kontaktů s lidmi z celého světa, se mi jeví jako další otevřené dveře k nepřeberným možnostem. Avšak jako všechno, má i tato, zdánlivě nadějná věc, svoji stinnou stránku a nese s sebou určitá rizika. Od prvního přihlášení je to zkouška. Zkouška vůle, rozumu a soudnosti. Teď mi teprve dochází, z jakého důvodu jsou některé stránky věkově omezeny. Mladší teenageři by nemuseli touto zkouškou projít. Jenže, kdo tomu dokáže zabránit? Díky určené věkové hranici je už první krok samotná lež o pravém věku. A tím to všechno začíná. Uživatelé se předhánějí v počtu sdílených fotek, v jejich obsahu, počtu příspěvků, či zveřejněných osobních informací. Jiní si zakládají falešné profily, schovávají se za cizí jména a znepríjemňují život jiným. Z činnosti, která měla být v našem životě pouhé zpestření, se stává nebezpečná závislost. Každým „likem“, a tím i rádobou popularitou, si připadáte oblíbenější, každým přidáním „přítelem“ se vám dostává pocitu, že nejste sám. Je to pocit jakési sociální jistoty - máte přátele, okolí ví, kdo jste a má vás rádo. Nebo alespoň se tak alespoň tváří. Můžete být, kýmkoli chcete. Všechny tyto pocity jsou nám příjemné, a tak utíkáme do virtuálního světa stále častěji a závislost se prohlubuje. Ať už v tom ale nacházíme jakékoli klady, my musíme žít v realitě.

Já osobně jsem nikdy nebyla zcela vtažena do středu děje, ale tento nový způsob komunikace mě v minulosti více, či méně ovlivnil. Na profilu jsem měla vyplněnou téměř každou kolonku s osobními údaji, každý den jsem kontrolovala, jestli jsem něco nepropásla, co je v životě mých přátel nového. Denně jsem tímto strávila přes polovinu svého volného času. Přidávala jsem si lidi, které jsem nikdy neviděla, ale oni o mně věděli ve vteřině všechno. To vše díky mému neuváženému rozhodnutí informace zveřejnit. Stávalo se, že jsem byla u počítače častěji než venku. Chápala jsem lidi, kteří mají na tomto „životním stylu“ závislost. Je to jejich svět, s jejich pravidly, úspěchy, cítí se tam bezpečně, mohou být sami sebou.

Na toto téma, jako na mnoho dalších, se dá nahlížet z mnoha úhlů. Já zvolila tento. Nechci nic a nikoho kritizovat, snažím se tuto problematiku dnešní doby pochopit. Není možné jednoznačně tvrdit, že svět sociálních sítí je zastoupen samými negativy, či že s tímto spojením nacházíme jen samá pozitiva. Ve výsledku vše závisí na nás. Na našich rozhodnutích, úsudku, mentální zralosti. V každém případě nesmíme dopustit, aby sociální sítě ovládaly náš život. Nesmíme dopustit, abychom přestali žít!

Michaela Holánková XXXXXXXXXX, 664 12 Oslavany, Hlavní 74

Gymnázium Jana Blahoslava Ivančice